

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ši-
roké ulici, číslo 25,
1. poschodí.

Kdo všeckna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půlletně 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :

Emanuel Meliš.

Expedice „Dalibora“ a kancelář pro opisování nachází se nyní v široké ulici čís. 25., 1. poschodí.

Jak by se dala zříditi hudební akademie a dra- matická škola v Praze.

Dříve než tuto otázku zodpovídáme, budiž nám popráno, o poměrech zdejších dvou hudebních ústavů promluvit. Jak známo, náleží k nejdůležitějším hudebním ústavům v Praze *škola varhanická* a *konservatorium*. První vydržuje soukromá, umění milovná společnost; druhý vydržují čeští stavové a z části důchody zemské. Oba ústavy mají důležitou úlohu; vzdělávají totiž mladíky na hudební umělce.

Varhanická škola směřovala již od r. 1830 až do nynějška k tomu, aby chrámům vlasti naší poskytovala *varhaníky* a *ředitele kůru*. Za tou příčinou obrala si za předměty vyučovací: *varhany, náuku o harmonii, o jednoduchém a podvojném kontrapunktu, chorálu, fuzě, ritualnímu zpěvu*. Konservatorium naproti tomu vytknuvši si za hlavní úkol, pro orkesty vzdělávati, zdatné *orkestrální členy* a při neobyčejných schopnostech chovanců také *virtuosy* na rozličné nástroje, ustanovilo již r. 1810 za hlavní předměty jednotlivé hudební nástroje, jmenovitě: *housle, cello, kontrabas, flétnu, hoboje, klarinet, fagot, lesnici, troubu, pason, křídlovku a později harfu*. Mimo tyto zavedlo ředitelství konservatoria *zpěv chorální, theorii hudby, dějepis hudby*, pak učení literární: náboženství, jazyk německý, počty, krasopis, země- a dějepis, bájesloví, prosodii (německou), krasovědu a jazyk franouzský. Později zřídilo konservatorium *školu koncertní* a operní pro mužské a ženské pohlaví, kdež se chovanci mimo zpěvu *německé prosodii, deklamaci, mimice, dějepisu hudby* a řeči itálské vyučují.

Nedá se upříti, že oba tyto ústavy mnohých výsledků dosáhly; avšak porovnáme-li délku času, od kteréhož účinkují, s výsledky těmito ústavy dobytými, musíme bohužel vyznati, že varhanická škola *vlasti naší*

málo, konservatorium však takřka ničehož neprospělo. A co je toho hlavní příčina? Abychom zkrátka řekli: *Nepřiměřené našim časům zřízení varhanické školy a konservatoria.*

Co se *školy varhanické* dotýče, nedostačují předměty, které se tam přednášejí k všestrannému vzdělání varhaníků a ředitelů kůru. Pohřešujeme tam pro *žáky řádné* některých důležitých literárních předmětů, pak vyučování pianu a houslím, náuku o ústrojí varhan, o instrumentaci, náuku o hudebních formách, o ritualích, čtení partitur, dějepis hudby vůbec a české zvlášť, krasovědu, prosodii latinskou a českou a mnoho jiných více méně důležitých. Dva roky učení, jak se to posud děje, nevystačí ovšem, by se všechny tyto náuky probrati mohly. Bylo by k tomu zajisté 3 a snad více let zapotřebí a proto nahlédne každý nepředpojatý, že *reorganisace varhanické školy nutna jest*, má-li ústav tento požadavkům nynějších časů dostáti.

Co se konservatoria týče, nevyhovuje i to nižádným způsobem požadavkům nynějších dob. Jak známo, je *jazyk český z konservatoria vyloučen* a přec je statisticky dokázáno, že žáků každý třetí rok do konservatoria se hlásících *ani třetina* není německé národnosti. Z té příčiny mělo by se v konservatoriu *češtině* a na základě češtiny němčině a všem ostatním předmětům aspoň z větší části po *česku* vyučovati. Avšak i nástroje hudební nejsou v konservatoriu úplně zastoupeny. Tak není *piano* a *varhany* co hlavní předmět vyučovací. Mnohý ovšem namítne, že má Praha as 18 ústavů pro piano a že tedy není třeba, v konservatoriu pianu vyučovati; avšak kdo zevrubně uspořádání těchto ústavů zná, bude s námi zajisté souhlasiti, že ústavy pro piano pravému umění málo prospěly. Ostatně víme ze zkušenosti, že orkestrální členové nejen v Praze, alebrž i v Německu odkázáni jsou na vyučování tomuto salonnímu nástroji, aby tím způsobem skromný svůj plat rozmnožili. Z té příčiny je nevyhnutně třeba, aby žáci konservatoria zároveň ve dvou nástrojích

obligátních cvičení byli a sice v některém *smyčcovém* neb *dechovém* nástroji a *pianu*.

Konečně dlužno podotknouti, že by chovanci obou pohlaví, kteří by se *toliko hře na piano* učiti chtěli, rádi školné zaplatili, aby jen v konservatoriu hudebního vzdělání dosáhli a zvláště tenkrát, kdyby výteční učitelové, jako A. Dreyschock, Fr. Blažek na konservatorium ustanoveni byli.

Z předmětů, které na konservatoriu dále pohřešujeme a které velice důležité jsou, uvedeme: *návod k čtení partitur*, oper, mší, oratorií atd., *náuku o řízení orchestru* a náuku o ústrojí jednotlivých nástrojů jakož i jejich *dějepis*, *českou prosodii*, *český zpěv* a *českou deklamaci*, *dějepis hudby české*, *řeč ruskou* a mnoho jiných více méně důležitých předmětů.

Okázavše takto, co oběma ústavům schází, máme za to, že *škola varhanická* i *konservatorium reorganizovány* býti musí, mají-li požadavkům nynějšího času dostáti. Avšak jak to započítati? Známe jen jediný prostředek, jímžto by se vše bez velkých výloh dosáhlo, a tento je, *by oba ústavy: škola varhanická a konservatorium v jeden celek* pod jmenem:

Česká hudební akademie

splynuly, tato pak za ústav zemský prohlášena a z důhodů zemských udržována byla.

Tímto splynutím doplnil by jeden ústav druhý a snadno by se pak v tuto akademii náuky oběma ústavům chybící uvést daly. Výtečným uspořádáním a vedením akademie této dostalo by se *vlasti naší* zvláště *čtyr hlavních a důležitých výhod*.

1. Zřídila by se v akademii co nejsnadněji *škola dramatická*; anto by takřka všechny hlavní předměty pro takovou školu akademie obsahovala; jmenovitě literární předměty, prosodii německou, dějepis, zeměpis, krasovědu, mimiku, deklamaci německou a zpěv. Chyběla by toliko prosodie a deklamace česká a některé jiné předměty a malé divadlo. V konservatoriu stávalo sice malého divadla; avšak před mnohými lety bylo zrušeno.

2. Vychovali by se v akademii též dokonalí skladatelové vůbec a *českých oper zvláště*; neboť téměř všecko, co k opeře přináleží, bylo by v akademii pohotově, jmenovitě: *orchestr, zpěvkyně a zpěváci a sbor*. Tímto způsobem dodělali by sme se nejsnadnějším způsobem *opery české*.

3. Dosáhli bychom akademii zpěvaček a zpěváků pro *českou operu*, jakož i *zpěvaček soubretních* a *komiků ve zpěvu* důkladně se *znajících*; a konečně

4. vycházeli by z akademie všestranně (literně

i hudebně) vzdělání varhaníci a ředitelové kůru, kteří by svému povolání úplně dostáli.

Samo sebou se rozumí, že by na akademii této toliko *výborní učitelové* pro jednotlivé předměty ustanoveni býti museli a že by se jim *slušný plat* dávat musel. Takovýmto zřízením zmizel by v několika letech dav nepovolaných učitelů hudby, hudebních nedouků, nedospělých virtuosů atd.; avšak jen pod tou výminkou, kdyby na důležitá místa veřejná jen dobří žáci akademie se dosazovali.

Em. Meliš.

Berliozova hudební cesta v Čechách.

Podává Vítězslav Guth.

(Pokračování.)

„Proč ne? U lidí vaší přirozeností je něco takového dosti možné.“

„Jak jsem vám pravil, miloval jsem dvě najednou, jednu veselou a jednu tklivou.“

„Jako ty dvě tety v Čarostřelci?“

„Ano, právě tak! O ten Čarostřelec — jedna z mých harmonií se také v něm nachází. A v bouřlivých dnech často jsem v lesích . . .“

Tu přestal vypravovatel najednou mluvit a vypouklil oči bez pohnutí naslouchaje; podobalo se, jakoby naslouchal zvukům milené své Eoly, která na všecken způsob v jakési souvislosti stála s romantickou *Webrovou* melodií, o níž právě mluvil. Zblednul, slze zaleskly se mu na jeho řasách. Střežil jsem se velmi, abych ho nevytrhl z toho vytržení. Konečně se opět vzpamatoval, vytřel si oči a vypil sklenici vína, řekl:

„Odpusťte pane; nechal jsem vás samotna, abych se na okamžik svým vzpomínkám oddal. *Weber* by mi byl ještě porozuměl, jako já mu také rozumím; nebyl by mě ani za smyslem pominulého, ani za ochlastu, anebo za svatého považoval. Uskutečnil mé sny aneb aspoň předvedl většinu obecnstva některé z mých dojmů.“

„Ano, ano! ticho!“

„Nuže, upozorňte koho chcete na vznešený tento nápěv, a ze statisíců lidí, kteří Čarostřelce slyšeli, nespozorovalo jeho snad ani deset.“

„To je dosti možná. Můj Bože! jaký je to svět! — Zkrátka, moje dvě milenky byly právě *Webrovou* hodinky, a jako v Čarostřelci, jmenovala se jedna Anička, druhá Agata. Nikdy jsem se toho nedobádal, kterou z obou jsem více miloval; při veselé jsem ale vždycky smuten, kdežto truchlivá mne vždy obveselovala. Nad touto láskou zapomněl jsem na čas na své nebeské koncerty a povolání k stavu duchovnímu bylo jako od-

fouknuto. Pan farář ničeho nezpozoroval, Agata nevěděla ničeho o oné lásce k Aničce, a tato zase ničehož o lásce k Agatě. Jednoho dne blouznil jsem také u nohou své Aničky, kteráž se mé písní „o psu, jenž na lunu štěká,“ z plného srdce smála. Zazpíval jsem jí s průvodem harfy jednu ze svých vášnivých písní z oné dřívější doby svého vytržení. Učinil jsem přestávku, a hlavu maje na Aničině koleně položenou, políbil jsem její ruku, načež ona vesele zvolala: „Jaký ty jsi bláhový! ale to nic neškodí, přece tě mám radší, než toho bláznivého chlapa, toho Frantu, Agatina nejmilejšího.“ — „Nejmilejšího . . .“ — „Agaty! ty o tom nevíš? jest právě vždycky u ni, když ty jsi u mne; všecko mi to svěřila.“ — Myslíte snad, že jsem nad tím vztekle vyletěl, abych ty dva zničil. Nikoliv! Zmocnil se mne onen chladný vztek, kterýž horší jest, než náhlé vyvření; očekával jsem svého soupeře u dveří milenky; nepomyslil jsem na to, že nás ona oklamala a že by si byla mohla také tím samým právem na mne ztěžovati; nechtěl jsem ani, aby její milenec tušil, proč jsem na něho sáhnul a tak velice jsem ho urazil, že jsme se na tom ustanovili, že druhého dne beze všech svědků se budeme bít. Bili jsme se také; a . . . . Dejte mi sklenici vína . . . a . . . na vaše zdraví! . . . stálo ho to oko.“

„Ah, bili jste se na kordy?“

„Nikoliv, pane, na pušky, padesát kroků; vyslal jsem mu kouli do levého oka — stal se jednookým.“

„A zůstal mrtev, zajistě!“

„O velmi mrtev! klesl hned k zemi. Tu bylo ale najednou po mém vzteku, jakož i po mé lásce. Uprchnul jsem — a nestaral jsem se více ani o Aničku ani o Agatu. Vyhojily mne od stavu duchovního — koule z mé pušky vyhojila mne od lásky. Kouli do levého oka nějakého milovníka vašeho děvčete — to je výborný prostředek, kterýž vám odporučiti mohu, kdybyste se měl jednou zamilovati do dvou najednou.“

Zpozoroval jsem, že se vypravovatel počal z nova rozjařovati, jeho oči zatékaly krví, kousnul se do dolního pysku, a dal se do bezhlasého smíchu — jest známý onen pekelný smích! Musil jsem tomu předejítí.

„Jste unaven,“ oslovil jsem ho; „myslím abysme šli trochu ven a zapálili si doutníky; pak račte dále pokračovati o vašem životu.“ „Milerád,“ odpověděl on. Blížil se k své harfě a zahrál na ni jednou rukou celé téma z „víly Mab,“ kteréž opět jeho dobrý rozmar mu navracovati se zdálo; na to jsme opustili síň. Zamumlal jsem při tom k sobě: „Jaký to směšný podivín!“ a on „Jaká to směšná historie.“

(Pokračování.)

Kateřina Podhorská.

Životopisný nástin.

(Pokračování.)

První koncert v Lipsku odbyval se dne 29. září 1820 a zde zpívala K. Podhorská scénu a arii s obligátním bassetním rohem z Mozartova „Tita“ a velkou bravurní arii od Frant. Bianchi-ho, obě v italské řeči. Sál byl přeplněn, a když před první arií na tribunu vstoupila, vstaly všechny dámy a páni vzhůru, aby se na dítě, které si tak těžkou úlohu obralo, z blízka podívali, a tak mnohý pochyboval po lichu o zdaření tohoto pokusu; avšak hned po první piece zmizelo všecko pochybování, a dámy a pánové, kteří nejblíže tribuny seděli, oblehnuli takřka mladou zpěvkyni, donesli ji konečně k obecenstvu, podávali jí cukrovinky a jiné rozličné lahůdky, kteréž však přijmouti urputně zamítla, jelikož jí předně od tety zakázáno bylo, něco nápodobného před druhou arií požívatí a pak uráželo to její uměleckou pýchu; neboť u vnitř cítila se již býti velkou zpěvačkou a chtěla, by se s ní tak a nikoliv co s děckem zacházelo. Po koncertě byla tabule u dvorního rady *Rochlitze*, kterýž Kateřinu hned z koncertního sálu k sobě přivedl, kdež arii *Roziny* z „Lazebníka Sevillského“ zpívajíc nesmírné pochvaly došla. Že při pobytu svém v Lipsku do společnosti pozvána a též rozličnými šaty a jinými maličkostmi obdarována byla, rozumí se samo sebou. Po koncertní saisoně učinil ji nejvyšší ředitel Lipského městského divadla, dvorní rada *Kistner*, nabídnutí, by v divadle vystoupila; s radostí vyhověla této žádosti a vystoupila co „Myrha“ v opeře „Obětní slavnost“ od Wintra, kdež se přihodilo, že velkou arii *dvakrát* opakovati, tedy v celku *trikrát* zpívati musela. Při každé zastávce vypuklo obecenstvo v nadšené jásání. Tu se také stalo, že jí květiny házeny byly, ovace to za tehdejších časů neslýchaná, kterouž jen umělci prvního stupně vyznamenání byli.

Dvorní rada *Kistner* uzavřel, Kateřinu pro tamější divadlo získati; avšak její teta byla k vévodkyni Kurlandské do Soganu povolána a Kateřina následovala tetu tam, by od velkého pro její mladistvé stáří nepřiměřeného namáhání si odpočinula, pak aby dvorní mravy a etiketu seznala. Znalost tato jí přišla později zvláště při představování rolí dvorních dám. Pobyt u vévodkyně Kurlandské byl pro ni velmi výhodný; neboť nejen že byla tak šťastna obcovati s princeznami, které s ní jak se sestrou zacházely a nejinak než „malou Catalani“ nazývaly; alebrž vévodkyně ustanovila se na tom, že Kateřinu do Itálie s sebou vezme a pro *italskou operu* ji připravovati dá. Avšak brzká smrt matky vévodkyně učinila tomuto předsevzetí ko-

nec. Nedá se pochybovati, že by cesta do Italie pro Kateřinu velkým štěstím bývala, neboť by byla zajisté evropské znamenitosti dosáhla.

Navrátivši se r. 1822 co 15letá dívka se svou tetou do Prahy, byla od tehdejšího ředitele divadla *Holbeina* se 600 zl. víd. čís. engažována. Zde zpívala nyní ve sboru a s Jindřiškou *Sonntagovou*, kteráž co první zpěvačka se skvěla, střídavě větší partie, na př. zpívala jednou *Sonntagová Agatu* v Čarostřelci, co zatím K. Podhorské úloha první družičky přidělena byla; při následujícím představení této opery byly role změněny a Kateřina vynasnažila se co síly její stačily, by *Sonntagovou* nejen co do přednesu zpěvu, alebrž i co do provedení předčila, což se jí také podařilo a začez nekonečným potleskem odměněna byla.

Když Jindřiška *Sonntagová* Prahu opustila, by ve Vídni engagement nastoupila, byl ředitel *Holbein* ve velkých rozpacích, komuž by měl přiděliti roli „Sofie“ v opeře „Sarginy“ od Paera. Vyjádřil se o tom k režisérovi a pěvci *Schikanedrovi*, synu to současníka *Mozarta*:

Škoda, že nyní operu „Sarginu“ dávat nemůžeme, opera ta naplní vždy divadlo.

Schikaneder: Vždyť můžeme operu tu dávat.

Holbein: Jak pak, nemáme tu Sofii!

Schikaneder: O, ano, malou Katinku!

Holbein: Nuže, když myslíte, budeme to zkoušet; kapelník *Triebensee* nechť jí pošle roli a s ní studuje!

Katince však nebyla tato partie nic nového, neboť již co devítileté dítě zpívala arie a duetta z této opery. Nebylo jí tedy jiného třeba, než pospolné kusy seznati a učinila to s takou pilností, že v 8 dnech schopna byla, v dotčené opeře vystoupiti. *Holbein*, jenž vždy ještě pochyboval, zdaž s to bude, těžkou tuto úlohu provésti, přišel k generální zkoušce, aby se o tom osobně přesvědčil. Zkouška počala; *Katinka* nemohla se ani přede hry dočkati; konečně zpívala a sice tak, že nejen ředitel, anobrž i veškerí operní a orkestrální členové hlučně „výtečně“ volavše nesmírným potleskem ji odměnili. Že i ostatní piecy této opery právě tak skvěle vypadly, nemusíme podotýkati. Po skončené zkoušce přišel ředitel *Holbein* k ní a pravil lístek na lóži jí podáváje: „Vezmi to pro svou tetu, aby bez přerušeni celý večer poslouchati mohla!“ Vítězství, jež *Katinka* téhož večera u obecnstva dosáhla, bylo úplné a rozhodné pro její budoucí uměleckou dráhu. Kladli jí nejen co do hlasu, nýbrž i co do umění v zpěvu nad *Sonntagovou*. Ředitel zbavil ji hned zpívání ve sboru řka: „Takové Sofii nemohu více dáti ve sboru vystoupit. Spolu zvýšil její gáži o 300 zl. víd. čísla. Následující role její byla *Donna Anna* v „*Don Juanu*“, čímž se *primadonnou* Pražského divadla stala, a toto

postavení zaujímal *Podhorská* skvěle téměř až k svému odchodu od divadla. Brzy na to opustil *Holbein* Prahu a nové ředitelstvo, z *Polavského* (herec), *Kainze* (zpěvák) a *Štěpánka* (spisovatel) sestávající, pospíšilo si, by sl. *Kometovou* (*Podhorskou*) pro Pražské jeviště získalo.

(Dokončení.)

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Dokončení.)

Jinoch netázal se více, víno měl jeho služebník s sebou a kvapem odjížděl kočár k piazza del populo.

„Zůstaňte dále od jeho lože stáli — kdyby vás poznal — radost by ho usmrtila,“ řekl *Antonio* a vstoupil před chorého. Podal mu víno — dychtivě se tento napil — oko jeho děkovalo svému drahému příteli — a zase padl zpátkem na lože.

Jinoch se zachvěl, spatřiv tu nouzi.

„Pojďte otče *Antonio*, pomoci se mu musí dostati, lepší byt, lékaře — rychle.“

Spěchal dolů, pak poručil svému služebníkovi, aby lékaře vyhledal a slušný byt v blízkosti objednal.

„Nyní mluvíte, otče *Antonio*, jak se to stalo, že tento slavný a bohatý maestro v takovou nouzi uvržen jest?“

„Můžete se ještě ptáti? Nepozoroval jste nesmírnou jeho marnotratnost? Nebyl jste svědkem jeho prostopášného života? Zbožňování, jakýmž poctěn byl, stalo se jeho hrobem. Obsypali ho dary — platili nesmírné summy za jeho opery. Talent jeho zdál se býti nevyčerpanlivým — důvěřovalo se v jeho ducha, jeho úvěr byl v každém ohledu neobmezený. Promrhal vydělané summy, promrhal ale také summy sobě svěřené. Takový život podryl jeho zdraví, způsobil jeho ducha neschopna, výše se povznésti. Rozhoršený genius umění opustil ho a tak zahynul. Jeho *Armida* jest zřejmým důkazem, jak oslabeny jeho duševní síly již byly, když ji skládal — a vzdor vši lásce k němu musím přiznati, že ta práce *Venatorini*-a hodna není. Hrozné bylo to pro ctižádostivého maestra, spatřiti se najednou s takové výše svrhnuta. Bezohledně zacházeli *Miláňané* s jeho poslední prací — opera nedokončila se a druhého dne musela se s jinou hudbou provozovati. — Rychleji než jeho sláva roznesla se po celé Italii jeho hana. Druzí maistrové a jejich přátelé jásali. Tento případ zrychlil celý výbuch jeho nemoci a chorý a bídný byl do Říma přinešen. Když však sem přibyl, byl palác a celé jeho jmění v rukou věřitelů; přátelé opustili ho — nikdo mu nezůstal než já. Malé ještě jeho jmění protrávila jeho nemoc a jen milosr-

denství darovalo mu tento příbytek v těch zříceninách. — Oba stali jsme se žebráky. — Nemám více než tento prsten — památku to na jedinou hodinu, v níž jsem šťasten byl — své nejdražší chtěl jsem obětovati, tu poslal mi Bůh vás, vás vysvoboditele to z nouze.“

„Přišel jsem sem, abych učitele ku své drahé matce přivedl.“

„Žije? žije ještě vaše matka?“ tázal se zdráhavě stařec.

„Ona stůně pořádě, a doufajíc že ve vlasti se uzdraví, očekává mne u mého učitele v Neapoli.“

„Tedy jest v Itálii? — v naší drahé vlasti? a já, já ji ještě snad jednou spatřím?“ zvolal radostně stařec.

William chtěl se ho ptáti — tu vstoupil sloužící s lékařem do pokoje a všichni šli k loži nemocného. Lékař skoumaj jeho puls, zakrčil ramenama řka: „Zde končí mé umění, než slunce zajde, není ho více.“

Když tento odešel, vrhl se jinoch starci, nařikaje, okolo krku.

Hluboké vzdechnutí nemocného povolalo je k jeho loži. Se zamhouřenýma očima ležel zde, ukazuje se svou hubenou rukou na práhnuoucí jazyk. Antonio nakapal mu víno na jeho rty. „Díky, díky, drahý otče,“ zašeptal občerstvený. „Jest mi lépe,“ a po dlouhé přestávce pokračoval: „Řekni mi Antonio, jest Emma zde? Slyším její barkarolu.“

„Ačkoli zde není Emma, stojí přece tobě velmi drahá osoba u tvého lože.“

„Ne Emma? — kdo tedy?“

„Někdo jí příbuzný.“

„Kdo?“ tázal se nemocný, všemožně se namáhaje; zdvihl pak s poslední silou hlavu a otevřev oči, patřil okolo sebe.

„Já jsem to, váš William,“ lkál jinoch líbaje mu čelo.

„Ty, ty?“ šeptal slabým hlasem: „Bůh jest přece milostiv,“ doložil, „poslal tě ke mně, abych ti poslední vůli svou svěřil.“

„Vaše slovo jest mi příkazem — poručte.“ —

„Emma milovala mne, — poslední její vůle byla

mi důkazem její lásky. Williame! slav mou památku — nech mne v rakvi ještě jednou libezné zvuky slyšeti, jež můj duch myslil, a jež Emminou kolebavkou byly.“

„Zde máte mou ruku, že vám to učiním.“

„S Bohem — — slyšíte barkarolu?! — Slyšíte ji?“ — zdál se naslouchati zvukům. — „Ano má drahá — přicházím již — An—to—nio — pojď se mnou.“ Sotva srozumitelná byla již poslední slova; klesl nazpět na lože — nebylo ho více.

Smutný tento den byl 4tý únor léta 1781.

William ještě dlouho nebyl s to truchlivého Antonia od umrlčího lože vzdáliti, a když se mu to konečně povedlo, byl kmet bez potěchy. — Jinoch odevzdal ho svému nejvěrnějšimu služebníku do obsluhy, činil sám všechny přípravy k slavnému pohřbu svého učitele.

Rychle roznesla se v Římě zpráva o smrti dlouho zapomenutého maestra — mluvilo se jen o pohřební slavnosti, o Angličanu, jenž ji uspořádal, a mnoho tisíc lidí následovalo umrlčímu vozu — a opět jako tehdá při maistrových slavnostech byla při dnešní slavnosti celá římská šlechta přítomna. — S kůru sixtinské kaple zavzněla březenová symfonie zemřelého mistra, a nebylo spatřiti v celém kostele ani jednoho člověka s neslzcím okem. Nyní teprv se zase pocítilo, jak mnoho umění v něm ztratilo.

Všelijaká pohřešování v posledním roce a žal, jenž Antonio v tom čase utrpěl, skončily také brzo jeho život. Osm dní po smrti Myslivečka následoval mu jeho učitel a druhý otec Antonio také do hrobu. Na smrtelném loži svěřil Williamovi, jak drahá mu jeho matka jest a prosil ho, aby mu jedinou zpomínku na ni, prsten, do hrobu s sebou dal. William také jemu uspořádal pěkný pohřeb a dal ho vedle jeho žáka v kostele San Lorenzo in Lucina pochovati.

Když rok na to bohatý Angličan svému učiteli Myslivečkovi mramorový pomník v kostele postaviti dal, zazněla s kůru opět březenová symfonie a mezi tím co každý nadšeně těmto zvukům naslouchal, věnovala Williamová matka slzu památce nešťastného Antonia.

FEUILLETON.

Z Prahy.

Král. zemské divadlo. Dne 9. t. m. opakovala se zase v německé řeči Flotova nejzajímavější zpěvohra „Alessandro Stradella.“ Stradellu zpíval p. Bernard od městského divadla z Lipska co host. Co obecnostvo proti p. Hahnovi (který po jediném výstupu ve vsi tichosti zmizel) zavinilo, hledělo naproti tomu u pana

Bernarda napraviti. Pan Bernard prozrazuje velké dramatické nadání a výbornou školou a uměleckým upotřebením neochábně jeho již vyzpíváný organ tak brze, jak by se očekávati mohlo. Příjemné a na patričním místě uvedené mezza voce dovede brze sympathie u obecnostva vzbuditi, zvláště pak, když zpěv pravou a nelícenou umělostí vyniká. Při tom zachází p. Bernard s hlasem opatrně, a protož mu možno, kde toho třeba, tón k největší

síle vyvinouti. Četné obecenstvo užilo každé příležitosti a vyznamenalo p. Bernarda hlučným potleskem a častým vyvoláním. Zděšší přehnaná tempa nulila častěji p. Bernarda k popílení, k čemuž pravý umělec zřídka přivykne. Výteční byli též pánové Krén a Markvordt co zbojníci; jejich duetto v druhém jednání bylo opakováno. 12. května zpíval pan Bernard Chateaufeuf ve zpěvohře „Cár a tesar“ od A. Lortzinga. Výtečné sextetto druhého jednání přivedl náš host k platnosti, a byl po tomto čísle, jakož po romanci toho samého jednání potleskem odměněn. Tenkrát nebyl však disponován, a tímto chceme odůvodnit časté jeho detonování tohoto večera. Pan Hardmuth zpíval cara; cárskou píseň transponoval s Es do D. Přednes byl zdařilý a p. Hardmuth po ní dvakrát vyvolán. Duetto Petra Ivanova a Marie bylo snad na žádost obstojné zpěvačky slečny Schwebelbergové vynecháno. Pan Krén zpíval a hrál měšťanostu var Betta mistrně. Návštěva nebyla valná. Konečně činíme zmínku o novém hostu, slečně E. Ehrenbergové z Lipska, která 16. co Dinorah ve Meyerbeerově zpěvohře téhož názvu poprvé vystoupila. Sl. Ehrenbergová je žákyně pražského konservatoria, a požívá nyní v Lipsku všeobecné obliby. Výsledek tohoto výstupu byl nad míru skvělý, a dokonalému zpěvu a mistrnému, dramatickému pojmutí slečny Ehrenbergové zcela přiměřený. Slečna byla třikrát po velké arii a po každém jednání s ostatními soliisty vyvolána. Za pana Hardmutha převzal úkol Hoela pan Steinecke. Pan Nachbauer (Corentin) byl mdlý. Finale prvního dějství zůstalo tenkrát v originální tonině, totiž H-dur. O provedení samém není možno něco potěšitelného uvést a protož o tom pomlčíme. Návštěva byla velmi četná. Poněvadž nám repertoire mnoho zajímavého od sl. Ehrenbergové slibuje, zdržíme se nyní širšího posuzování, a pojednáme budoucně obsírněji. E.

— Pan Jos. Nesvada, jenž dvě leta italskou operu v divadle „Viktoria“ v Berlíně s pochvalným úspěchem řídil, je co první kapelník u městského divadla v Hamburku engážován a nastoupí dne 15. srpna nové místo své.

— Naše krajanka sl. Marie Schmidtova zpívala tyto dni pohostinsku v Drážďanech a došla jak od kritiky, tak též i od obecenstva pochvaly a uznání. Zvláště líbila se co Agata. Jak doslycháme, přibude sl. Schmidova, skončivší pohostinské hry v Drážďanech, do svého rodiště Prahy a bude v české operě účinkovati.

— Slovnítný pěvec pan Pišek v Stuttgartu byl tyto dni raněn mrtvicí; avšak vyšel již z nebezpečí a zdá se, že tato nehoda nebude míti dalších následků. Jak se dovídáme, zadal p. Pišek o pensí a usadí se v Čechách.

— Julius Schulhoff, český to pianista par excellence, slavil před nedávnem triumfy v Toulousu ve Francii. Obecenstvo nechtělo se od něho ani odloučiti a umělec náš musel tam řadu koncertů uspořádati. Nescházelo tam také na ovaci. Po koncertu ve filharmonické společnosti byl mu doručen stříbrný věnec s nápisem: „La société des concerts a Jules Schulhoff, Toulouse 22. avril 1861.“ Obecenstvo vzdávalo pochvalu a přidružilo se k tomuto holdování ředitelstvo. Avšak tímto nebyla řada rozličného poctění, jimiž náš

genialní umělec obmyslen býti měl, ještě vyčerpána. Orkestr filharmonické společnosti učinil mu zastaveníčko. Hrál ouverturu k „Oberonu“ a k „Černému dominu.“

— Zařízení akademického zpěváckého spolku se jak známo neuskutečnilo a protož sestoupili se němečtí studující, aby utvorili pro sebe zvláštní spolek zpěvácký, jenž se nazývati má: „Deutsche Studenten-Liedertafel.“ Prozatimní výbor vypracoval již návrh stanov a odevzdal je zároveň s prosbou za povolení ku zaražení toho spolku minulou sobotu Jeho Exc. panu místodržícímu hraběti Forgáčovi. Dle nových stanov mohou nejenom řádní posluchači university, ale i polytechnického ústavu oudy zpěváckého spolku býti. Poslední ustanovení nesvědčí o velké konsekvenci pánů zakladatelův, an právě němečtí studující dříve hlasovali proti tomu, aby přijati byli též technikové do akad. spolku zpěváckého, jelikož prý se co do vzdělání nemohou stavěti na roveň posluchačům university. Odkud a proč ten náhlý převrat?

— Tyto dni zavítali do vlasti své zasloužilý kapelník pan Fr. Škroup z Rotterdamu, pianisté pan H. Seeling z Paříže a pan Charles Wehle z Moskvy.

— První sešit „Ve sny“ slibuje pp. odběratelům velmi zdařilé skladby, bude totiž obsahovati ráznou vlasteneckou píseň od Fr. Pigody na známá již slova od B. Pešky: „Vlasti své buď Čechu věrný“ a dvojzpěv od Lud. Procházky, „Čech“, kterýž na akademickém koncertě velmi pochvalně byl přijat a výtečnému našemu národovci, knížeti Rudolfovi z Thurn-Taxisu věnován jest, a krásný čtverozpěv pro mužské hlasy „Kalina“ od Em. Vašáka.

— Pan Ludevít Procházka zanáší se statistikou našich spolků zpěváckých a obrací se ku všem ředitelům českých spolků zpěváckých s prosbou, by mu laskavě sdělili buď pod adresou: Lud. Procházka, truhlářská ulice číslo 1107—II. nebo: redakce Dalibera č. 25—II. Kolik údů výkonných, zakládajících, přispívajících a čestných každý spolek čítá, od kterého času pozůstává co spolek, jaké jméno pp. ředitele a přednosty a v jaké řeči se děje řízení spolku s připomenutím zvláštních událostí, produkci a výletů. P. Procházka hodlá tím zevrubnější zprávy o stavu našich spolků zpěváckých si získati a v krátké době delší pojednání našemu obecenstvu podati.

— Ferd. Laub měl na své umělecké cestě štěstí; koupil pravé Straduarky. Tento vzácný nástroj obsahuje nejen všechny zevnější okrasy umělecké, alebrž má též jadrný a přec jemný tón, jenž se toliko u nejvýtečnějších kremonských houslí nalezá.

— Obratný virtuos na piano pan Bed. Smetana dával v dubnu v královském dvorním divadle v Štokholmě dva koncerty; dne 23. dubna hrál pak v sále bursy a vždy dosáhl nejnadšenější pochvaly. Smetana je nejen co správný a obratný hráč, nýbrž i co myslící a citící hudebník chvalně znám; v Štokholmě získal si zvláště mnoho přátel výtečným provedením Beethovenova koncertu C-moll. Mimo tento přednášel Smetana též skladby od Haendla, Mendelssohna, Schumanna, Chopina, Liszta a Rubinsteina se skvělým úspěchem.

— Ředitelstvo jednoty k podporování umění hudebního v Čechách oznamuje, že běžícího roku poznovu přijímají se mužští chovanci do konservatoria k vyučování v hudebních nástrojích, a sice:

housle, cello, kontrabas, flétna, hoboj, klarinet, fagot, lesnice, trouba, pason a křídlovku. Běh vyučovací trvá po 6 roků a mimo vyučování v jednom z uvedených nástrojů učí se chovanci také ještě ve zpěvu chorálním, theorii hudby, náboženství, jazyku německém, počtech, krasopisu, země- a dějepisu, bájesloví, prosodii, krasovědě a jazyku francouzském*). Vyučování toto uděluje se zdarma domácím. Žáci přijímají se toliko prozatím na 8 neděl, a teprva, když v tom čase byli osvědčili schopnosti a slušný pokrok, přijmou se skutečně a zapíšu či imatrikulují se. Kdo chce do této školy býti přijat, musí se vykázati: 1. že je nejméně 10 roků stár ale ne více 13. let. 2. Jistou hudební propravou a dobrým sluchem hudebním. 3. Dobrým prospěchem v učení elementárním. 4. Tím, že má pojištěnou výživu po čas učení, o čemž musí dříve než se žák skutečně přijme jeho rodiče nebo pěstouni revers od úřadu potvrzený podati a že ho vyplní co rukojmí složití kauce 60 zl. r. č. Při zvláštních vědomostech a výborných i zřejmých vlohách hudebních možná upustit od požadavek uvedených pod 1. 2. 3. Žádosti o přijetí mají nejdéle do 15. července r. t. zadány býti: Ředitelstvu pražského konservatoria — v Praze, staré město č. 234. Přiložený musí být též list křestní a očkovací, jakož i vysvědčení školní aneb jiné — jak uvedeno v článku 4; zároveň i složena býti má v hotovosti kauce 60 zl. r. č., která se časem svým zase vrátí chovanci. — Mimo to přijímají se též chovanci do školy zpěvnické konservatoria, která dle stávajícího zřízení sestává ze dvou oddílů — ze školy koncertní a operní, a do nížto chovanci mužského i ženského pohlaví se přijímají, jichžto počet ale obmezen jest na 10 osob. Nejprve přijímá se chovanec do školy koncertní, kde se vyučuje ve zpěvu, nauce o harmonii, průvodu na piano, a z té školy teprv po uplynutí aspoň prvního pololetí mohou žáci, kteří oddati se hodlají divadlu a dokázali, že mají k tomu hlas způsobilý jakož i vůbec potřebné schopnosti, přestoupiti do školy operní, kdežto se dle poměru svého vzdělání po 2 neb 3 roky vyučují ve zpěvu dramatickém, v prosodii německé, přednášení a mimice, v dějepisu hudby a v řeči vlaské. Chovanci přijímají se prozatím toliko na 8 neděl, a teprva když v tom čase byli dokázali schopnosti a pokroky náležité jsou přijati skutečně a následuje pak zápis jejich či imatrikulace. Kdo chce do školy zpěvnické přijat býti, musí se vykázati: 1. že má hlas fysicky dokonale vyvinutý. 2. Dobrým hudebním sluchem. 3. Dostatečnou propravou hudební, že lze s důvěrou očekávatí od něho zdárných pokroků. 4. že je úplně zdrav i dle zevnějšku těla svého způsobilý k veřejnému vystoupení. 5. Přiměřeným stářím a poměru dostatečném vzdělání v začátcích literárního umění. Jenom při neobyčejné přípravě nebo výborných a zjevných vlohách pro hudbu a zpěv může se jedna nebo druhá z uvedených požadavek prominouti, jakož i promeškání lhůty k přihlášení se doleji ustanovené. Žádosti o přijetí mají nejdéle do 15. července b. r. býti zadány. Přiloženy býti mají list křestní a očkovací, pak vysvědčení školní nebo i jiné o vlastnostech svrchu uve-

dených, jakož i zřejmě musí býti uvedeno, že je po celý čas vyučování dokonale postaráno o všeliké potřeby chovancovy a přiložen o tom právně platný revers, jakož i v hotovosti potřebná kauce 80 zl. r. č., která se svým časem zase vrátí.

— Nové musikalie. Právě vyšel pátý sešit „Záboje“, obsahující půvabný sbor od slovutného V. J. Veita a rázný sbor „Zpěv jinochů“ (čís. 2) od chvalně známého Fr. Vogla. Upozorňujeme zpěvnické spolky na skladby domácích našich výtečníků. Cena předplatní na všech šest sešitů 2 zl. 40 kr. — „Lov krále Václava“ je titul sboru k smutnohře „Katovo poslední dílo“ od M. Boleslavského, jež vlastenský skladatel Eduard Vitých velmi pěkně a charakteristicky do hudby uvedl. Sbor tento vítán bude zvláště ochotníkům divadelním na venkově.

(XY.) Z Pardubic, dne 13. května 1861. (Horáková mše. — Učitelská porada. — Koncert.) Dne 9. května, na Nebevstoupení Páně, provozovala se mše od proslulého našince Václava Horáka do D-dur a všickni spoluúčinkující desti jasně nahlídli, že páně Horákovy mše vůbec nejen snadno k provedení, nýbrž velmi praktické jsou pro město i ves, a že i pravým kostelním slohem se vyznamenávají. Za graduale byl mužský čtverozpěv od Alb. Maška vložen, a od Pardubického zpěvnického spolku přednesen; offertorium od Diabelliho do F-dur pěli realni učitelové pp.: tenorista Jos. Klíka a baritonista Frant. Janda. Každý díl této mše sv. se správně a čistě provedl, a to máme jen obezřelému vedení pr. řediteli kůru p. Janu Huškovi co děkovati. — Při posledně držené poradě učitelské přednášel náš zpěvnický spolek při mši sv. v klášterním kostele, již veledůstojný vikář a školdozorce p. P. Frant. Černý celebroidal, velebné čtverozpěvy, i porada sama byla od učitelů z Pardubic čtverozpěvem od K. M. Webra započata. Po 3 paedagogických přednáškách bylo oznámeno, že na uprázdněné místo ředitelství kůru v Pardubicích se 4 kompetenti (učitelové) ucházejí, a sice pánové: Lejhane z Mikolovic, Šrůtek a Pospíšil z Pardubic a Vitoch ze Slepotic. Bylo v poradě určeno, že mají všickni ucházející se o místo budoucí sobotu do děkanského chrámu Páně přijíti, by svou schopnost a zdatnost v hudbě dokázali; k tomu byli co soudcové požádáni dle podepsaného protokolu následující: p. Jarolímek, bývalý ředitel kůru zde, p. Janda, zdejší baritonista, p. Hušek, tehdejší pr. ředitel kůru, p. Klíka, tenorista, a p. Remeš, ředitel kůru v Pardubicích. V sobotu ve 2 hodiny odpoledne všickni určené se dostavili, a prvně každý kompetent na varhany praeludoval, pak doprovázel každý kostelní píseň, napotom po intonaci u oltáře se s varhanami odpovídala, a posléze každý jeden díl z předložené mše od Piče aneb od Hahna hrál. Musíme vyznati, že všickni více méně se mužně a statečně drželi; výsledek později sdělím. — Chystáme se teď k velikolepému koncertu pro chudé žáky našeho školního ústavu. Zpěvnický spolek se evičí, obětovně naše slečny hrají pilně na piano, by svojí silou k dobrému účelu přispěly; jiné zase šijí dle velmi zde oblíbené „Ladý“ vkusné slovanské šaty k vystoupení, neb budou se od našeho výtečného rodáka Jiljiho Jaha básně přednáseti. Vše dobře; jen kdyby-

*) Divíme se velice, že až dosud ředitelstvo jednoty k podporování hudby v Čechách rovnoprávnosti neumí šetřiti. O vyučování češtiny není ani zmínky a přec je vždy dvě třetiny Čechů a sotva 1 třetina Němců v konservatoriu.

chom mohli lépe naši místní civilní kapelu upo-
řebit!

(—a—) **Z Písku.** (Zpěvácký spolek.) Ze všech
všudy krajin docházejí zprávy o blahodinném působení
spolků zpěváckých. Protož jest mi velkým potěše-
ním, an Vám oznámiti mohu, že i u nás zpěvácký
spolek v měsíci březnu toho roku do života vstoupil.
Nebyl sice první v kraji našem, ale příčina toho neleží
v nečinnosti, noprž v tom, že jiným podnikáním před-
nost dána býti musila. Že obecnstvo spolek ten ochotně
podporuje, vysvítá z toho, že během 2 měsíců 130 údů
se přihlásilo. Zpěvu se vyučuje dosti pilně, tak že po
nedlouhém čase spolek svému protektorovi při odevzdá-
vání diplomu zazpívati mohl. První ale veřejné jeho
vystoupení slavilo se dne 13. t. m. v kostele sv. Vác-
lava na předměstí pražském, kdežto sl. sbor ostrostře-
lecký svou první jarní slavnost odbýval. — Na základě
stanov píseckého zpěv. spolku vstoupil do života i zpěv.
spolek Vodňanský, ač dřív než v Písku; taktéž i v Bře-
znici a Strakoniciích co nejdříve podobné spolky
budou zařízeny. — Při té příležitosti uznávám za dobré
zmíniti se o řeči, již jednatel zpěv. spolku píseckého,
činný a horlivý Janota první hromadu oslovil. Mezi
jiným pravil: „Pánové! dovolte, abych v krátkosti pově-
diti směl o úmyslech, jež zakladatelům na mysli tanuly.
1) Účel náš jest sestřediti, vychovávat a zdokonalovati
síly hudební, a především zasazovati se o pěstování
zpěvu národního. Za druhou zásadu prohlašujeme
zábavu ušlechtilou, o niž se spolek vždy starati bude.
Nedůstojno by bylo, chtíti zde dokazovati užitečnost a
prospěšnost zábav takovýchto; my na místě všeho důkazu
poukážeme raději na to, že ve všech pokročilejších ano
i menších městech, než Písek jest, podobných spolků již
stává, který z hojného účastenství obecnstva se těší a
radují. A jakž by jinak býti mohlo? — Zdaž jsme po-
stupem času přestali býti národem zpěvným, náro-
dem slovanským? A ba věru! Předkové naši ten krásný
obyčej vždy do sebe mívali, že radost svou zpěvem je-
vili, a smutek svůj zpěvem mírnili. — V pohanských již
dobách zpěv rozněcoval naše předky k hájení vlasti,
k milování ctnosti, k požívání radostí dovolených. Pěv-
cové byli považováni za miláčky bohův, jako by se
tím říci chtělo, že zpěvem se nehřeší, ale duch libezně
baví a zvelebují. — V křesťanské pak době každá zna-
menitější událost, jež se lidu dotýkala, v církvi i státě,
zpěvem bývala oslavena — a píseň „Svatý Václave“
atd. (myslilo se) zázračnou že má do sebe sílu a každého
že naplňuje duchem zbožným i hrdinným; a jaké teprv
v celé Evropě známé divy konala pověstná píseň Tá-
borská? . . . . Ano, vyznamenávali se předkové naši
zpěvem, a proto ty nejvácnější osoby v měšťanstvu, jak
učenci tak boháči, jak kněží tak světští, spojovali se
ve zvláštní spolky, literácké zvané, aby písně sami
skládali a zpívali. S pochvalou se o nich říci může, že
na vzdělání obecnstva měšťanského, na zkrácení vášní a
ulahodnění povahy lidské znamenitě a blahodárně půso-
bily. — My pánové, zde shromáždění, jsme potomci těchto
slavných a zpěvumilovných předkův, a sestupující se
v zpěvácký spolek, nepodnikáme nic nového — ale

ze synovské lásky následujeme krásný příklad otců svých.
— Třetí účel spolku našeho budiž ten, abychom pro-
vozováním zpěvů a pořádáním rozličných ušlechtilých zá-
bav stali se zdrojem, z něhož milé podpory vycházejí bu-
dou všelikým blahodinným ústavům města našeho. Ko-
něčně nemohu zatajiti přání, aby se mnoho pp. oudů při-
hlásilo a zpěv sobě nad jinou zábavu zamilovalo; nebo
kde jest zpěv, tam jest i bodrost ducha, tam jest i síla.“
— První ovoc dobročinnosti spolku zpěváckého v Písku
bude akademie, již jmenovaný spolek v spojení s hu-
debním sborem městských ostrostřelců a několika spa-
nilomyslných ochotníků po svátcích ve prospěch pí-
seckých pohořelců dávatí bude. Přejeme již na-
před mnoho zdaru! — Dozvídáme se zároveň, že se u
nás o to pilně pracuje, aby zřízeno bylo stálé ochot-
nické divadlo. Inu jest čas; vždyť jest to již i
v malých městech. — Konečně musíme oznámit, že velké
čepobití před první jarní slavností městských ostrostřelců,
jak vždy bývalo, muselo tentokrát být opomenuto, an
někteří ramenáři, kteří náhodou slyšeli ten den před tím
jakési pískání (z žertu) v hostinci, považující to za zkoušku
ke kočičně, po městě to utrhačným způsobem roztroubili
a tím zákaz večerní hudby docílili. I můj Božinku! Jak
je ten lid bláznovský; mnohý nepatrný človíček přičítá
svému jednání takové důležitosti, že myslí, že by kočí-
činu zasloužil; ale ať se nadarmo neleká — kdo pak by
si ho povšimnul? Takový, kdyby sebe víc křičel, nám tím
neublíží, nebo jeho hloupost je ještě větší než jeho zlo-
myslnost.

Moskva. Slavný polský houslista Wieniawski
dával zde koncerty; avšak neměl téměř žádného peněž-
ného prospěchu. V druhém koncertě musel 150 rublů
doplácet. Nejčtenější obecnstvo měl ve svém třetím kon-
certě Alex. Dreyschock a hudební Společnost v kon-
certě ku prospěchu ředitele Rubinsteina, jenž při této
příležitosti taktovku z černého ebenového dřeva rubí-
nem ozdobenou obdržel.

Pešt. Politický duch nynější doby jeví se také
v skladbách hudebních. Tak právě vyšel Szózat pro čtyry
ruce na piano, dále pak pochody Garibaldiho, Klapkův a
Košutův.

Petrohrad. Tenorista Nikol'ský, člen zpěváků
dvorní kaple, je od intendanta Saburova pro operu en-
gažován; dříve však bude poslán do Paříže k zdokona-
lému vycvičení.

Rozluštění hudební hádanky.

a) Mysliveček, Benda, Tedesko, Tuma, Kittl, Drey-
šok, Kolešovský, Procházka = *Medalova*.

b) Procházka, Kolešovský, Tedesko, Kittl, Benda,
Mysliveček, Dreyšok, Tuma = *Podleska*.

Hádanku rozluštil toliko pan Josef Dykast, stu-
dující v Žatci; na polo ji rozluštili p. V. Volfov v Ska-
lici, pan Vostřebal a Janda v Pardubicích.